



**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Парового Володимира Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців першого, другого частини другої, частини п'ятої статті 122, пункту 1 частини четвертої статті 328, пункту 4 частини п'ятої статті 332, пункту 4 частини першої статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України

Київ
26 липня 2023 року
№ 130-2(І)/2023

Справа № 3-112/2023(208/23)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гришук Оксани Вікторівни – головуючого, доповідача,
Петришина Олександра Віталійовича,
Совгирі Ольги Володимирівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Парового Володимира Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців першого, другого частини другої, частини п'ятої статті 122, пункту 1 частини четвертої статті 328, пункту 4 частини п'ятої статті 332, пункту 4 частини першої статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Гришук О.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Паровой В.І. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статтям 1, 3, частинам першій, другій статті 8,

частині четвертій статті 13, статті 19, частинам другій, третій статті 22, частинам першій, другій статті 24, статті 40, частинам першій, другій, шостій статті 55, частині першій статті 58, статті 64, частині першій статті 68, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України (конституційність) абзаци перший, другий частини другої, частину п'яту статті 122, пункт 1 частини четвертої статті 328, пункт 4 частини п'ятої статті 332, пункт 4 частини першої статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс).

Згідно з оспорюваними приписами Кодексу:

– „для звернення до адміністративного суду за захистом прав, свобод та інтересів особи встановлюється шестимісячний строк, який, якщо не встановлено інше, обчислюється з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів.

Для звернення до адміністративного суду суб'єкта владних повноважень встановлюється тримісячний строк, який, якщо не встановлено інше, обчислюється з дня виникнення підстав, що дають суб'єкту владних повноважень право на пред'явлення визначених законом вимог. Цим Кодексом та іншими законами можуть також встановлюватися інші строки для звернення до адміністративного суду суб'єкта владних повноважень“ (абзаци перший, другий частини другої статті 122);

– „для звернення до суду у справах щодо прийняття громадян на публічну службу, її проходження, звільнення з публічної служби встановлюється місячний строк“ (частина п'ята статті 122);

– підставами касаційного оскарження судових рішень, зазначених у частині першій статті 328 Кодексу, є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права виключно в таких випадках:

„1) якщо суд апеляційної інстанції в оскаржуваному судовому рішенні застосував норму права без урахування висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного у постанові Верховного Суду,

крім випадку наявності постанови Верховного Суду про відступлення від такого висновку“ (пункт 1 частини четвертої статті 328);

– касаційна скарга не приймається до розгляду і повертається суддею-доповідачем також, якщо:

„4) у касаційній скарзі не викладені передбачені цим Кодексом підстави для оскарження судового рішення в касаційному порядку“ (пункт 4 частини п'ятої статті 332);

– суд касаційної інстанції відмовляє у відкритті касаційного провадження у справі, якщо:

„4) скаржником у строк, визначений судом, не подано заяву про поновлення строку на касаційне оскарження або наведені підстави для поновлення строку касаційного оскарження, визнані судом неповажними“ (пункт 4 частини першої статті 333).

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї документів і матеріалів убачається таке.

Паровой В.І. 15 листопада 2019 року був звільнений із посади заступника начальника управління нагляду за додержанням законів Службою безпеки України та Державною прикордонною службою України – начальника відділу процесуального керівництва досудовим розслідуванням і підтримання державного обвинувачення Департаменту нагляду за додержанням законів у кримінальному провадженні та координації правоохоронної діяльності Генеральної прокуратури України, яку було скорочено 7 жовтня 2019 року.

Автор клопотання вважає, що його звільнення з посади відбулося під час перебування у відпустці (з 4 жовтня 2019 року по 18 жовтня 2019 року) без попередження та видання окремого наказу.

Паровой В.І. звертався до Офісу Генерального прокурора (далі – Офіс) зі зверненнями та скаргами, пов'язаними з його звільненням, а потім – до Окружного адміністративного суду міста Києва з позовом до Офісу, у якому просив суд: визнати протиправною бездіяльність Генеральної прокуратури

України та Офісу під час розгляду його звернень та скарг; зобов'язати Офіс провести повну, усебічну та об'єктивну перевірку його звернень та скарг, а за наслідками перевірки – вжити заходів реагування та надати відповідь згідно з вимогами Закону України „Про звернення громадян“ від 2 жовтня 1996 року № 393/96-ВР зі змінами (далі – Закон).

Окружний адміністративний суд міста Києва ухвалою та рішенням від 12 серпня 2022 року, які Шостий апеляційний адміністративний суд постановами від 18 жовтня 2022 року залишив без змін, адміністративний позов Парового В.І. задовольнив частково, визнавши протиправною бездіяльність Офісу щодо дотримання встановленого статтею 20 Закону строку розгляду звернення позивача від 11 березня 2020 року. У задоволенні інших позовних вимог відмовив.

Паровой В.І. неодноразово оскаржував наведені судові рішення в касаційному порядку. Верховний Суд ухвалою від 20 березня 2023 року чергову касаційну скаргу Парового В.І. залишив без руху.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що абзаци перший, другий частини другої, частина п'ята статті 122, пункт 1 частини четвертої статті 328, пункт 4 частини п'ятої статті 332, пункт 4 частини першої статті 333 Кодексу є такими, що суперечать „правовій визначеності, як основному елементу принципу верховенства права (правовладдя), встановленого нормами частини першої статті 8 Конституції України“, та „порушують доступ до правосуддя“. Також, на думку автора клопотання, застосування Верховним Судом статті 333 Кодексу призвело до порушення його права на касаційне оскарження судових рішень, встановленого пунктом 8 частини другої статті 129 Конституції України.

Обґрунтовуючи свої твердження, суб'єкт права на конституційну скаргу посилається на Конституцію України, Кодекс, Закон, рішення Конституційного Суду України, Доповідь про правовладдя, ухвалену Європейською комісією „За демократію через право“ (Венеційська Комісія) на її 86-му пленарному засіданні, яке відбулося 25–26 березня 2011 року, Конвенцію про захист прав людини і

основоположних свобод (1950 р.), а також на судові рішення у його справі та у справах інших осіб.

3. Розв'язуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Автор клопотання вважає, що оспорювані приписи Кодексу не відповідають Конституції України, однак не наводить аргументів такої невідповідності, а фактично аналізує судові рішення, ухвалені в його справі, дає їм юридичну оцінку, висловлює міркування щодо правильності застосування судами оспорюваних приписів Кодексу, що не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності.

Конституційний Суд України зазначав, що незгода із судовими рішеннями не є підставою для відкриття конституційного провадження у справі [Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України від 6 червня 2018 року № 17-у(II)/2018].

Отже, автор клопотання не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою

для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Парового Володимира Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців першого, другого частини другої, частини п'ятої статті 122, пункту 1 частини четвертої статті 328, пункту 4 частини п'ятої статті 332, пункту 4 частини першої статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.



**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**